

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον δευμοδίας χρόνον
την κλεινήν οκωμένη γήν των Παρθενάτων.

Χίμα κ' ένγηκόσα πάντα,
τά νοουόμε κ' έν νοουηέντα.

Τών θρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα θυως μέρα—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνάσιν ήρομεν παντός εύμοσού τοσάπ
ότι παλούμεν σώματα «Ρωμού» άνελλιπ
μέ την άνάλογον τιμήν κ' όπισος άπ' έξω θέλει
δέν δά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Τού Δεκεμβρίου τρίτη,
εσί' ότ' άν' Αμφιτρίτη.

Ένιακόσα και δέκα κ' όκτώ,
Παρωμέντον παλάρι ήρικτό.

Ό Ψασουλής κ' ή φαμελιζή
όσόν έρχομά του Βασιληή.

Κ' έγώ και κάθε φουκαρές
εμάθαμε μετά χαράς
πός σουήνασι ό συγγενείς
δλοδοχάς πρωτοφανείς.

Ηλθεσ, Μεγαλειότατε, και πάλιν ραδινός
άπό τά ξένα μέρη,
κ' έγώ πρό της Κορώνας σου προσπίπτω ταπεινός
κ' ή φαμελιζά μου χαιρεί.

Σ' έδέχθησαν σάν Βασιληή
μάς φυλής μεγάλης,
κ' έμείς βαρούσαμε βιολιά
κ' έχόρευε κ' ό Ράλλης.

Ηλθεσ, Μεγαλειότατε, και ζωητατέ ή χώρα,
γυεις ήμέρα σήμερα φανός ο' έλους τόρα,
όπου πανηγυρισωμεν, φήσώσωμεν άλλήσιος,
κ' Ελλάς άνέστη κρώσωμεν και πρός έχθρούς και φίλους.

Τόν λόγον σου διαβάσαμε,
μέ τόντον έπυβάζαμε
και κάτω τόν έβάζαμε,
κ' άρχίζαμε τά σόβλια, κ' άρχίζαμε τās κρείσει
και τās παρατηρήσει.

Ηλθεσ, Μεγαλειότατε ... χίμασ φοραίς σπολλάτη...
τόρα ο' άρχίο ή μοναήν νά παιζη' σ' ό Παλάτι,
τόρα πολλαίς θά ξεχασθόν τού κράτους δυστυχίαις,
κ' έγώ, καί έ μου Βασιληή,
μέ την ευλέτηα φαμελιζή
θά παρατά' σ' ά Ζάππεια και' σ' ής Δανδροστοχίαις.

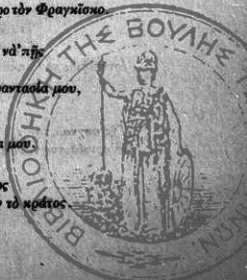
Κ' έγώ, Μεγαλειότατε, τó θρέμμα της φυλής,
πού κ' άπωσ άνακοφούσι' σ' την Βασιλεία βρέσκω,
έρόμωσ πός ο' άκουα μέ πόνο νά μιλήξ
'σόν' Εδουάρδο, 'σόν Δουμπε, 'σόν γέρο τόν Φραγκίσκο

Ερρώδιος κ' Ανατολή και σνερωόδης άδωσ...
Ελα σάν ήγας τοσέλης
ατά πού σουήταν νά μάς ήξ
νά μάς κολοκαρδίωξ.

Είς όπορον κ' άν' έπίγαινας τά όίημα μας νά ήξ
κ' έγώ, Μεγαλειότατε, κατόν άσκηπεί
ο' άπολουθούσα μέ τόν νού και μέ την φαντασία μου,
κ' άκουα δίχως νά μιλιώ,
μέ τόρα σι παρακαλώ
συγχώρησ σάν Βασιληήσ την άδικαιρία μου.

Πίς και' σ' όσος ύπκίμοσ σου, πού τόνσ ποιζέουν έξόδι,
πός ήρασεισ άλλήθινά σέ τόσο τó ταξείδι.
Εμάθαμε πός' μιλήσει κ' έλεις σπουδαία λόγη
ο' ατόσ τόνσ Γκολογύφοκηδης και' σ' ά συγγεολόγη.

Κ' έγώ, Μεγαλειότατε, παρότην άράτωσ
είς τās συνομιλίαι σου γιά τόν Ρωμηόν τó κρότος

Κί' ἐγώ, Μεγαλειότατε, Ρωμαῖοις κολωνοῦσθε,
τοὺς λόγους δευλοῦσα καὶ νὰ με συμπαθεῖς.

Κί' ἐγώ, τῶν δρόμων αἰοῦσθε,
ψάλλον τὰ μάλιστ' ἀηθῶς,
ἐκεῖ παρῖσθην ἀναῖθως.

* Πέε, Κορῶνα, λαίψη,
'πέε, Κορῶνα ταξιδιάρη,
πῶς τὰ πέρασες ἐκεῖ...
'πέε τα κί' ἔχομε λαχάρη.

Ποιοὺς ἀνταμώσους; ποιοὺς εἰδες;
σοδῶσαν γὰ' μὰς ἑλλίδες;
'Πέε τα νὰ στρωθοῦν κλαδῆ,
'πέε τα νὰ τὰ μάθουν διοί,
κί' ἡ θλιμμένη των καρδίᾳ
νὰ γενῆ σὺν περιβόλῃ.

Βασιλῆ᾽ μου, φώτισέ μας,
ἔλα παρηγόρησέ μας,
δῶσε μας ὀλίγο θάρρος,
'πέε εἰσοῦλε κί' ὁ Μαγάρου,
πῶς εἰ σοῦπαν Γουλιέλμοι καὶ Φραγκῖοι καὶ Λουμπέδες
νὰ χαροῦν' Ἑλλήνων παῖδες.

'Πέε τα γὰ νὰ λειψ' ἡγῶνα...
εἰ χαρὰ μας! . στήν' Ἀθήνα
ἤλθες πάλι, Βασιλῆ᾽,
τὸν χειμῶνα νὰ περάσῃς,
καὶ ξανάρχῃς δουλειά,
κί' ἡσυχίᾳ καὶ δόξῃ.

* Ἠλθες πάλι, κί' ὄσοι βάζουν τὰ σκευῖά μας στήν ἀγγάρεα
κί' ἔχουν μέσα τους ψυχὴ
βγαίνουν ἀπὸ τὸ καυκί των ὄψεω καὶ τὰ σαλιγκάρη
δοτερ' ἀπὸ τὴν βροχῆ.

' Ἠλθες πάλι, Βασιλῆ᾽,
'σὸ πτολιθρον ἰδῶ,
καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά
πότε κλέψῃς παιγιᾶ,
πότε νέα τραγοῦδ'.

* Ἐμὰθ' ἀπὸ κάθε φίλο κί' ἀπὸ κάθε μου γνωστὸ
πῶς ξανάλθες, Βασιλῆ᾽ μου, μὰ σὲ λόγους ἀπιστῶ.
Μοῦπανε χωραταί' ἦδες πῶς ξανάλθες, λαοσώστη,
πλὴν ἐγὼ δὲν χωραταίεω,
κί' ἂν δὲν ἔβγῃς σὸν ἐξώσιον
νὰ σί' ὄω δὲν τὸ πιστεῶ.

* Ὁ λαὸς ὁ κακομοίρης,
ὁ γρηγάρης, ὁ φρενήρης,
ἐσυνέθισε τοῦ κάκου νὰ ποῖη, * ἀνασιενάξῃ,
νὰ σπριγγίλῃ, νὰ φωνάζῃ.

Τῆς σφραγῆς του τῆς φωνῆς κί' τῆς ἀνασιενάγματά του
εἰς συνέθεισαν ταῦτ' ἀκαθῶς * Ἐξοχωτάτου,

κί' ἀπὸ κλάψαις καὶ φωναῖς ἐκουράσθη πᾶς κί' αὐτός,
καὶ προσμένει, Βασιλῆ᾽,
τὴν διμῆ σου τὴν λαίψᾳ
κουρασμένος καὶ σφικτός.

* Ἐλα τώρα, Βασιλῆ᾽ μου, σφικωστον νὰ σφικωθῆ,
κούνα τον νὰ κουνηθῆ,
κί' ἄνασιενάξῃ,
νὰ ποῖσῃ, νὰ φωνάζῃ.

Μὴν τὸν θέλῃς, Βασιλῆ᾽ μου, δίχως ἀνασταναγμό,
δίχως πόνο καὶ λυγμό,
μὴν τὸν θέλῃς νὰ κεντάξῃ κρῖος σὺν κομμάτι πάγου
τὴν ξετοῖσταιη λαπάρα καθῆνός ρουσοφοράγου.

Κί' ὁ Περιελάτος ψάλλει τὸ πέσιμο τοῦ Ράλλη.

Π. — Ἠλθες καὶ πάλι, Βασιλῆ᾽, καὶ κρυφοβλέπω μόνος
ν' ἀνθίζουν τριανταφυλλῆαις ὁτοὺς πάγου τοῦ χειμῶνος.
' Ἐμάθαμε πῶς ζήτησες Στρατοῦς δρόμ' ἀποστὰ
κί' εἶπες σὺνός ἐξ' ὁμογενεῖς νὰ δώσουνε λεπτὰ
γιατὶ ποτὶ δὲν γίνονται Στρατὸς χωρὶς αὐτὰ.

Γιὰ τοὺς Στρατοῦς ἐσκήτησαν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
κί' ἐγέμισαν τὰ στήθη μας μὲ πόθον συγκινήσεις,
ἐδέχθης καὶ τὴν Ἐρευναν τοῦ Πλάτωνος Ἀρακούλη
καὶ τοῦπες πῶς περιφρονεῖς θὰ τὴν ἀνερευνησῃς.

Ποῦ τὸν ἐνεθάρρυνες, κί' ὁ Πάτων δ' καυμένος,
δοῦθ' μ' αὐτὴν τὴν Ἐρευναν ἦτον ἀηλιτισμένος,
κί' ἐσκέπτετο περιπλοκὸς ἂν πρέπει νὰ τὴν βγάῃ,
σὺν ἄκουσε τοὺς λόγους σου περιχαρῆς ἐφάνη.

Τώρα ποῦ μὲ τὴν Ἐρευναν ἐμφορῶς θὰ σπονδάξῃς
καὶ πάντα θὰ τὴν ἐρευνησῃς γιὰ νὰ διασκηδύξῃς,
χαρὰ σ' αὐτὸν τὸν Πλάτωνα, χαρὰ σὺν τὸν Ἀρακούλη,
τώρα θ' ἀνοῖξ' ἡ τύχη του νὰ τὸν ζηλευοῦν οὐλοί.

* Πέρασες κί' ἀπὸ τὴν Βιέννη, πέρασες κί' ἀπὸ τὸ Παρίσι,
κί' ἤλθες τώρα, Βασιλῆ᾽ μου, ποῦχομε καὶ πάλι κρῖος.
Τὸ Ραλλῆ σὶ τὴ Βουλῆ
' πῆρε τοῦμα τὸ καυμένο,
πᾶει τὸ χρυσὸ μαλλί
κί' εἶναι παραθυμωμένο.

Τὸ μαρτύρησαν οἱ φίλοι καὶ τοῦ βγάλαν τὴν ψυχὴ
μὲ τὰς τόσας ἀπειθήσεις, δοῦθ' πέφτανε βροχῆ.
Δὸς καὶ τοῦτο, δὸς κί' ἐμῖνο,
ἄλλως φεύγω καὶ σ' ἀρίνω.

Μέσα στῆς Βουλῆς τοὺς σάλους
τόφαγαν μὲ μπαμπασπῆ,
κί' εἶναι τώρα μὲ τοὺς ἄλλους
σὲ μὴν ἀκρ' ἀπελιπῶ.

Τῆς Βουλῆς τὸ μεγαλεῖον, Βασιλῆ᾽, δὲν τὸ βαστῶ,
Βουλευτῶν δημοκρασία, ψηφοπάζαρο σωσθῆ.